

СКАРЛЕТ ТОМАС

ЧУЖДОЗЕМЕЦ

Книга трета от поредицата

СВЕТОТРЪС

ПРОЗОРЕЦ
2021

„Приключението на героя, увенчано с успех, отключва потока на живота и го влива отново в тялото на света.“*

Джоузеф Кембъл

„Никой не може да се научи да плува, ако не се пусне в дълбоки води. Нито една птица не е полетяла, преди крилата ѝ да са готови за това, необходимо ѝ е също пространство и дързост да се довери на въздуха.“**

Елена Блаватска

„И ботаникът, който ще открие, че ябълката пада, защото клетъчната материя се разлага и други такива, ще бъде толкова прав и толкова неправ, колкото и детето, застанало долу, което ще каже, че ябълката е паднала, защото му се е ядяло и защото се е молило за това.“***

Лев Толстой

* Кембъл, Джоузеф. Героят с хиляди лица. Превод Милена В. Иванова. София: Елементи, 2017. – Бел. прев.

** Блаватска, Елена. Окултни изследвания. Превод Георги Генчев и Станимир Йотов. София: Кралица Маб, 1993. – Бел. прев.

*** Лев Толстой. Война и мир. Превод Константин Константинов. София: Труд, 2009. – Бел. прев.

1

Възстарият директор на Училището за надарени, проблемни и странни деца „Туситала“ въздъхна и сковано прекрачи прага на учителската стая. В собствения му тъмен кабинет, който той рядко напускаше, се носеше утешителният мирис на книги, гоблени, хубаво вино и пури. Въздухът в учителската стая, от друга страна, беше отровен от миризмите на забравени кутии за храна, евтино кафе, червено мастило, трагичен парфюм и всички неповторими аромати на някогашните училищни животни, които понастоящем живееха като бегълци.

Училището вече разполагаше със завидна сбирка от дребни бозайници и птици, които в миг на безразсъдство бяха ухапали дете (макар и не кой знае колко сериозно) или бяха изяли някое от малките си (макар и рядко в присъствието на свидетели) и като резултат се беше наложило официално да напуснат.

– Скрийте морското свинче – просъска някой. – И покрийте Петров.

Г-жа Бетаг Хайд (собственичка на трагичния парфюм) хвърли една театрална вампирска пелерина върху кафеза на папагала, за който се твърдеше, че бил отстранен, след като напсувал училищния инспектор. Д-р Клаудбърст и г-н Питърс напъхаха клетките на морските свинчета в шкафа за изгубени вещи. За щастие, възрастният директор се движеше достатъчно бавно, за да успеят да направят всичко това навреме.

Училищният котарак Нептун се надигна от косматата възглавница, върху която допреди малко легеше свит на кълбо, и се отправи в същата посока с надеждата да го затворят при морските свинчета.

Нептун беше доста сръчен с вратите на клетките им. Г-н Питърс обаче го изкъшка в коридора. Поне вече не се налагаше котаракът да се крие. Последната му простъпка беше забравена и отскоро отново започна да се появява в училищната брошура и в ежегодния бюлетин с новини. Родителите обичаха котки.

Днес обаче директорът не се вълнуваше от животните и черното им минало.

– Време е – заяви бавно той, когато най-сетне стигна до средата на стаята – да съставим окончателната програма за Зимния панаир.

Всички изпъскаха. Не че не харесваха Зимния панаир в Стария град. Харесваха го. Но все нещо се объркваше по време на панаири, базари и отворени дни. Беше далеч по-добре – по мнението на всички учители – нещата да са добре уредени и напълно предсказуеми. Събери децата, заключи вратите и се опитай да ги научиш на нещо – каквото и да било – преди края на деня. Общо взето, това беше мотото на училището – само че на латински. Или поне щеше да бъде, ако на някого въобще му беше хрумнало, че на училището му трябва мото.

– Имаме някаква програма, нали? – попита директорът.

– Ще изпратим пет деца в университета – отвърна г-жа Бетаг Хайд. – Няколко петокласници проявяват желание да учат творческо писане. Пък и, както знаете, имаме връзки с новия гостуващ писател там. Доколкото разбирам, малките късметлии ще имат възможността да участват в различни семинари. – От нейната уста „малките късметлии“ прозвуча така, сякаш децата въобще не бяха късметлии, а точно обратното.

Университетът на Стария град традиционно провеждаше своята Седмица на отворените врати по

време на Зимния панаир. Организираха се различни семинари за деца и се провеждаха публични лекции за хора, които не могат да си позволят да отидат в университет и искат да научат нещо безплатно. В рамките на седмица красивите стари сгради с цвят на масло се окичваха с цветни балони.

– Точно така! – възкликна директорът. – Терънс Дарк-Харт*, ако паметта не ме лъже. – Той погледна г-жа Бетаг Хайд изпитателно – поне доколкото възрастта му позволяваше.

– Терънс *Диър*-Харт – поправи го г-жа Бетаг Хайд. – Да. Ужасен, сантиментален детски писател, който, доколкото разбирам, в момента работи върху нов мрачен епос за възрастни.

– Подсетете ме отново защо изпращаме децата точно при него? – попита изморено директорът.

– Другите лектори от факултета са изключително *интересни*. Знаете, че Дора Райт вече е там. Новият ръководител на Катедрата по творческо писане е професор Готард Форестфлор – скандинавският романист, за когото, ако си спомняте, говорихме миналата седмица. Там е и руската авангардна поетеса лейди Чансов. Гост-лекторът Джупитър Пийкок също е доста любопитна личност. Вероятно си спомняте твърдението му, че винаги носи със себе си духа на древния писател Йеронимус Мун в малко керамично шишенце, затворено с коркова тапа. Децата все ще научат нещо. Пък и изпращаме само петима. Останалите ще изработват различни празнични предмети за Зимния панаир заедно с децата от училище „Г-жа Джойфул“.

– А „Бартоло Блажени“? – обади се д-р Клаудбърст, докато разглеждаше епруветка с нещо черно,

* *Dark* – „тъмен, жесток“, и *heart* – „сърце“ (англ.). – Бел. прев.

засъхнало на дъното. Приличаше на чай, забравен в учителската стая в продължение на дълъг уикенд, но най-вероятно беше доста по-опасно. – Надявам се, че няма да пращаме повече деца там.

Изглежда, никой не си спомняше каква точно е уговорката с училище „Бартоло Блажени“ и какво се беше случило с децата, които бяха отишли там миналата година. Дали се бяха прибрали? По-скоро не.

– Ще бъде забавно – намеси се г-н Питърс, старшият учител по физическо възпитание. – Децата обичат да се забавляват.

Останалите го изгледаха така, сякаш е слабоумен.

Ала той беше прав. Повечето деца наистина обичаха да се забавляват и ако се смяташе за забавно да гледаш как лоши хора биват разкъсвани от демони, да чуваш предсказания за смъртта на най-добрите си приятели, почти да изгубиш живота си поради недостиг на магическа енергия, да се изправиш пред най-големите си страхове, да се бориш с всички сили срещу злото и да пътуваш до други светове, от които може и никога да не се завърнеш, то тогава да, някои от децата в това училище наистина ужасно се забавляваха.

– Всички обичат Зимния панаир – рече д-р Клаудбърст.

И наистина беше така. По време на Зимния панаир навсякъде из Стария град се появяваха щандове, които предлагаха печени кестени, понички с квас и мармалад от диви плодове. Всеки по-голям магазин си имаше собствен щанд. Пазарът за познавачи изваждаше едни от най-прашасалите си отлежали вина и най-старите си буркани с кисело зеле и ги продаваше на топлината на малки фурни, в които на тих огън се печеше квасен хляб. Мадам Валантен предлагаше екзотичните си змии, които тази година отново пла-

нираха бягство. Кукловодът представяше най-хубавите си марионетки, голяма част от които бяха прекалено страшни за деца под десет години. За щастие, имаше още печени бонбони маршмелоу и украса с много брокат.

Най-важното бе, че Зимният панаир помагаше на хората да забравят за студа и тъмнината, докато Северното полукълбо стремително се носеше към най-краткия ден от годината и към различните празненства по повод зимното слънцестоене, които щяха да ги радват до идването на новата година, когато всички отново щяха да потънат в масова депресия. Сякаш за кратко нашият свят – е, поне тази част от него, понеже на други места в момента приближаваше лятното слънцестоене – малко заприличваше на Другия свят. Макар че, разбира се, повечето хора въобще не вярваха в съществуването му.

* * *

Алекса Ботъл затвори вратата на „Пекарната на г-жа Ботъл“ и се отправи към къщата, в която живееше заедно с майка си и баща си и която се намираще на стотина метра оттам. Закъсняваше малко, което бе необичайно за нея. Обикновено закъсняваше много. Но нямаше вина за това – просто намираще приготвянето на магически лекове, с което се занимаваше след училище, за изключително увлекателно и рядко се сещаше да погледне часовника. В момента преговаряше и за изпитите за М-степен и се опитваше да запомни разликите между всички стари аптечни системи на мерки и теглилки. До понеделник трябваше да е научила колко грана има в един скрупул и колко скрупула има в един драм. Колко бяха минимите в един течен скрупул? Двайсет. Поне така

си мислеше. Може би по изключение д-р Грийн щеше да остане доволен от работата ѝ.

Лекси все още беше с училищната си униформа, но след по-малко от десет минути трябваше да е облякла най-хубавата си рокля за вечерята с изтъкнатия гост на семейство Ботъл. Как му беше името? Джупитър еди-кой си. Беше известен писател и философ, който бе дошъл в града да изнесе публична лекция в университета по време на Зимния панаир. Семейството на Лекси беше спечелило от томболата възможността да настани в дома си бележита личност и така за те хен гост бе определен Джупитър еди-кой си.

Майката на Лекси Хейзъл бе взела много присърце ролята си на домакиня. Открай време на нея гледаха просто като на миролюбивата съпруга хипарка на местния учител по йога. Колкото и да се стараеше, Хейзъл така и не успяваше да бъде като останалите нормални майки. Никога не бе организирала успешно вечерно събиране (последното такова включваше задружно варене на боб и пеене на мантри). Все носеше неподходящи дрехи. Косата ѝ стърчеше. Ходеше боса през лятото, а понякога през зимата отиваше до пазара с домашно направени ски. Миришеше на пачули и билков чай. Не беше изгладила и един чаршаф през живота си.

Поне до тази седмица. Тази седмица Хейзъл Ботъл се бе зарекла, че гостът им ще спи на чисти, гладени чаршафи, а на сутринта препечените му филийки ще бъдат сервирани на една от онези малки метални поставки. Всичко ще бъде съвсем нормално – точно както в домовете на другите хора. И Лекси няма да провали всичко, като закъснее или случайно подпали някой от лековете си, или като умирише цялата къща на изгорял мехлем от карамфил и самогриска, а ще подреди стаята си, ще махне лечебните си треви

от первазите на прозорците и ще се погрижи новото им коте Копчо да не направи някоя беля...

Лекси отново се замисли за буркана с три драма стрита на прах водна лилия в раницата си. Според „Книга за билките и тяхното използване“ от Николас Кълпепър, по която се готвеше за един от изпитите си, тази билка „успокояваше и овлажняваше като самата луна“. Лекси възнамеряваше да използва водната лилия, за да приготви нов лек за спортни травми и бойни рани. Приятелите ѝ Ефи Трулав и Улф Рийд постоянно се нуждаеха от такива неща. В същото време Лекси беше обещала на приятеля си Максимилиан да му приготви вълшебни капки за уши, които да усилват звука на музиката. Рейвън пък бе поискала магически балсам за копитата на конете си. Щеше да има с какво да се занимава през почивните дни.

Лекси отвори входната врата и влезе вкъщи. Вътре миришеше на восъка, използван от семейството ѝ в редките случаи, в които някой се наеме да полира дървените повърхности. В кухнята се готвеше нещо – при това определено не беше боб. Във въздуха се долавяше и някакъв нов аромат – нещо като чай „Ърл Грей“, примесен с лавандула, лимони и... Копчо дотича да посрещне Лекси и забивайки нокти, се покатери нагоре по училищния ѝ чорапогащник, а после и по гърба ѝ и се настани на рамото ѝ.

– А коя е тази очарователна млада дама? – обади се дълбок непознат глас, докато Лекси влизаше в основното помещение на къщата, което съвместяваше кухня, трапезария и всекидневна и в момента изглеждаше доста по-чисто и по-подредено от обикновено.

– Запознай се с професор Джупитър Пийкок – рече Хейзъл, като свали Копчо от рамото на Лекси, взе палтото и чантата ѝ и ги прибра в един шкаф, в който по принцип не стояха. Обикновено просто висяха зака-

чени на парапета при останалите неща, понеже на никого не му се занимаваше да ги качва на втория етаж. – Професор Пийкок, това е дъщеря ми Алекса.

Професор Джупитър Пийкок се изправи и протегна ръка. Беше висок, едър мъж, който носеше тъмносини дънки и черна кадифена риза и бе праметнал жълто шалче на точки около врата си. Косата му беше сресана в екстравагантна прическа помпадур, каквито мъжете носеха в много старите филми. Не изглеждаше като човек, който обикновено носи дънки. Ароматът на „Ърл Грей“ идваше от лосиона му за след бръснене.

– *Enchanté** – рече той, като пое ръката на Лекси и ѝ намигна. – Наричай ме Джей Пи. *Всички* мои приятели ме наричат Джей Пи.

– Аз съм Лекси – отвърна Лекси.

Ръката на Джупитър Пийкок беше гореща, а здрависването му – силно, много по-силно от което и да е нормално здрависване. Лекси потрепна от болка и бързо дръпна дланта си, преди той да счупи някой от пръстите ѝ. Мислено си отбеляза да изпие една таблетка арника по-късно. Или дори да изпробва своя нов лек върху себе си, когато стане готов.

– Какво очарователно дете имате – обърна се Джупитър Пийкок към Хейзъл Ботъл.

Хейзъл се изчерви. Засега посещенията вървеше чудесно. В края на Зимния панаир всяка от гостуващите бележити личности щеше да оцени домакините си и домакинът с най-висока оценка щеше да получи букет цветя и кутия шоколадови бонбони, а името му щеше да бъде гравирано върху сребърна табелка и закачено на стената на кметството. И тази година Хейзъл Ботъл беше решена да спечели.

* Приятно ми е (фр.). – Бел. прев.